

Pot smo vzeli pod noge v Kostanjevici. V gostilni, kjer smo dobili prvi žig, smo pustili nahrbtnike in se napotili proti samostanu Pleterje. Mahnili smo jo kar po cesti, kar se nam je ne vem več zakaj zdelo bližje. Nekaj se nas je spet veselo zaklepetalo s Stanetom, tako da nas je ostala skupina kar precej prehitela. Nismo jih več videli pred sabo, ko smo prišli do samostanskega obzidja. Tam je bila puščica, ki je kazala v desno, proti vhodu.

Toda Stane je imel s seboj vodnik po Trdinovi poti in tam je nedvoumno pisalo: »Levo zavijemo na pot do glavnega vhoda v samostan...«

»Tablo je lahko kdo tudi obrnil,« je menil Stane, »vodnika ni mogel. Gremo levo!«

Tako smo zavili na lepo zložno stezo in klepetali dalje. Na desni nas je vseskozi spremljal visok samostanski zid, na levi pa lepo obdelana polja in sadovnjaki. Vendar se nismo ozirali na okolico, preveč smo si imeli povedati, dokler ni eden od nas le pogledal na uro: »Dvajset minut že hodimo, vhoda pa še ni nikjer!« je pripomnil. Okoli nas je bila samo spokojnost dolenske pokrajine.

»Gremo dalje, saj ne more biti več daleč,« je odločil Stane.

Zopet smo hodili. Čez čas nam je vsem pričelo postajati sumljivo, da kar hodimo in nikamor ne pridemo. Zdravč se je ponudil, da bo splezal na drevo in pogledal, kako in kaj. Podržal sem mu ravbarsko lestev, da je lahko zlezel v krošnjo nekega drevesa. »Zid na levo, zid na desno, daleč pred mano pa stavbe in zvonik,« je javil od zgoraj.

»Kje smo, po tvojem?« ga je vprašal Stane.

»Nekje na sredini,« je odgovoril Zdravč.

»Potem moramo nazaj,« je zatarnal nekdo.

»Kaj pa še!« je bil odločen Stane. »Zidu je nekje gotovo konec – če ne drugje, pri vhodu. Če smo že na polovici, gremo naprej! Nazaj nima smisla, tam smo že bili!«

In smo šli naprej. Kakšno uro je trajalo, da smo obhodili obzidje in prišli pred vhod. Tovariši so nas že nestrpno pričakovali. Povedali smo jim svojo prigodo in takrat je Franci razjasnil dilemo: »Vodnik je pisan za pešpot, mi pa smo šli po cesti!«

Staneta smo si seveda zopet izdatno privoščili.

Pohorje je bilo tako rekoč naš drugi dom. Spoznali smo ga v vseh letnih časih in v vseh vremenskih razmerah. Kadar nas že ni vleklo kam dalje in višje, nas je bilo najti na njegovih strminah. Tudi pozimi ali v slabem vremenu.

Tako je bilo tudi tistega poletnega večera, ko smo na poti na Areh lovili zadnjo dnevno svetlobo. Na frati, imenovani Ovčja raven, od koder je do Areha še kakšne pol ure in ki je danes grdo, zanemarjeno križišče, smo ob cesti zagledali voz s konjsko vprego. Konja sta zobala iz vreč, obešenih čez gobce, dva moža pa sta se trudila z nalaganjem hlodov. Stane, ki je bil vzgojen kot izrazito socialno bitje, se je takoj odzval: »Fantje, pomagajmo! Vsak čas bo noč, do doma pa imajo verjetno še daleč!« Prav gotovo, da niso bili kje od blizu, saj možakarjev nismo poznali.

Nič nismo pomišljali, pometali smo nahrbtnike v travo in se lotili dela. Bilo nas je kakšnih sedem ali osem, zato je bil voz mimogrede naložen. Možaka sta se lepo zahvalila, mi pa smo pobrali nahrbtnike in odšli v nastajajoči mrak.

To bi bil eden od nešteti izletov na Pohorje, če se ne bi dogodila tudi sreda naslednjega tedna; vsako sredo smo se namreč sestajali v mladinskem odseku, kjer smo premleli preteklo bero in načrtovali prihodnje poti. Tudi tista sreda je bila običajna, le Stane je bil nekako tih in zamišljen. Po sestanku smo še ostali skupaj in takrat iz njega le izbežali, kaj ga muči.

»A veste,« je povedal, »oče mi je rekel, da moramo te dni na Pohorje. Neko hlovino je kupil, pa jo moramo spraviti domov.«

»Pa kaj,« smo rekli, »naj ti pomagamo?«

»Ne bo potrebno,« je zmajal z glavo. »Vprašal sem očeta, kje da so tisti hloidi. Povedal mi je in zdaj vem, da so to tisti, ki smo jih zadnjič pomagali naložiti!«

Ojoj! Stane je torej kradel lastne hlope, mi pa smo mu nesebično pomagali! Bo že res, da je dobrotiro sirota.

Kljub nesreči smo se pošteno nasmejali.

Šele zdaj, ko Staneta ni več, vemo, kako dragoceni so ti spomini, ob katerih smo se nekoč presmejali skozi mladost.

JURŠEJEVI

Na kmečki domačiji, ki še danes stoji na začetku Ruš, so zrasli štirje otroci. Drago, prvorojeni, je bil toliko starejši od nas, da si je takrat, ko smo začeli bolj zares zahajati v gore, že snoval svojo družino, Franci, Julij in

Jubilej PD Ožbalt – Kapla

ALEŠ TACER

Kot dih je let deset minilo.

V prelivanju besed, znojá

preteko mnogo je vodá.

Veliko se je postorilo!

Se iskra drobna je rodila –

utrinka majhen, svetel sij;

in skozi ozek, tanek lij

se v srca naša je prelila.

Je raslo društvo, se krepilo

in širilo iz dneva v dan;

in glej, naš trud ni bil zaman –

se dete je močno zredilo.

Iz iskre v plamen razplamtel

se žar teles je in duhá;

da bi svetál še kar se dá

naprej med nami plamenel!